

[Forsvarsministeren.]

imod Forsvaret og en uforstaaende Indstilling i vide Kredse af vort Folk over for Forsvarets Nødvendighed. Dette er nu fuldstændig ændret, og at denne Forandring har fundet Sted, er en Forudsætning for, at vi kan naa de Resultater, som vi stræber frem imod. Jeg er derfor ogsaa overbevist om, at Forsvarets nuværende Befalingsmænd vil forstaa dette Tidens Tegn og tage godt imod det nye Islæt, som herved kommer, et nyt Islæt, som i høj Grad vil kunne bidrage til, hvis et virkeligt Samarbejde kommer i Stand, at slaa Bro mellem Folk og Forsvar. Det er mig fremdeles en Glæde at forelægge dette Lovforslag, fordi det i sin Form, ved den umiddelbare Udnævnelse af Modstandsbevægelsens Førere fra Delingsførere og opefter til Befalingsmænd i Forsvaret, yder disse Mænd en Anerkendelse, som de i høj Grad har fortjent. Man har Lov til at sige, at selv om de, der herved modtager Udnævnelse, ikke ønsker at fortsætte en egentlig Tjeneste i Hæren, saa har de herigennem modtaget en Udmærkelse, som der er god Grund til at give dem, og som jeg er overbevist om ogsaa Forsvarets egne Mænd er glade ved at kunne give dem paa Grund af den Indsats, de har ydet i Befrielseskampen. Nuværende Lovforslag er dernæst ogsaa en Tillidserklæring til Modstandsbevægelsen. Det er fremsprunget af den Overbevisning, at der ligger en brændende, levende Interesse for en Genrejsning og en Fornyeelse af vort Forsvar i Ønsket om at kunne indtræde, og Overbevisning om, at man vil gaa ind i dette Arbejde loyalt paa lige Fod med Forsvarets egne Befalingsmænd, ikke vil gaa ind deri for at skabe Modsætning, men netop for ved sin Indsats i Fællesskab at skabe saadanne Forhold, at Forholdet mellem Folk og Forsvar bliver helt tilfredsstillende.

Vi kan ikke ændre alt paa een Gang. Det er ganske klart, at i en Tid som denne kommer der uhyre mange Ønsker, Krav og Forestillinger frem. Og det er godt, at det sker; der var alt for lidt Diskussion og Interesse omkring Forsvarets Sag før i Tiden. At den nu optager Folkets Sind i saa høj Grad, som Tilfældet er, betragter jeg som en stor Lykke, men man maa ogsaa have nogen Taalmodighed, og man maa især kunne forstaa, at for Øjeblikket maa vi i første Række være optaget af og beskæftiget med at løse Overgangstidens uhyre mange Vanskeligheder. Dertil kommer, at jeg naturligvis som Medlem af den

nuværende Regering ikke har nogen Ret til at foretage dybtgaaende principielle Ændringer, thi alt dette kan først afgøres, i det Øjeblik vi skal til at gennemføre den nye Forsvarsordning, efter at Valget har trukket de nye politiske Retningslinier op. Men vi kan forberede os dertil, og vi maa i Særdeleshed søge ikke at foretage noget som helst, som vil være en Hindring for den Udvikling, vi ønsker, eller undlade at gøre Ting, som vi er berettigede til at foretage, og som kan fremme denne Udvikling i Form af en fuldstændig Opslutning fra Folkets Side omkring det Forsvar, vi skal have.

I denne Forbindelse er det naturligt for mig at sige et Par Ord om Hærens og Flaadens Befalingsmænd. Vi maa ikke være blinde for, at de har arbejdet under meget vanskelige Vilkaar i tidligere Tider, og at de ogsaa har arbejdet og maattet arbejde med en anden Indstilling hos det værnepligtige Mandskab end den Tilslutning og Begejstring for Forsvarets Sag, som det værnepligtige Mandskab nu møder med, og dette har maaske i nogen Grad præget dem, paavirket deres Indstilling. Derfor skal der maaske paa nogle Omraader hos Befalingsmændene som hos os alle, der nu skal indrette os under de nye Forhold, som Tidens Udvikling har skabt, en vis Omstilling til, for at de store Muligheder, som her foreligger, de Krav, som Tiden rejser, kan blive virkelig opfyldt. Men jeg er efter det Kendskab, jeg har, overbevist om, at den nødvendige Forstaaelse heraf er til Stede hos det alt overvejende Antal, og at de med virkelig Iver og Begejstring nu tager deres Arbejde op og med en helt anden Fremtidstro, end de før kunde have. Derfor tror jeg paa, at det med den nødvendige Støtte fra Regering og Rigsdag og fra Forsvarets øverste Ledelse ikke vil blive vanskeligt at vinde frem til fuldstændig tilfredsstillende Forhold.

Men Forsvarets Mænd har ogsaa Krav paa, at der vises Forstaaelse for de Vanskeligheder, de maa arbejde med under Overgangstiden, og at man ikke blot møder dem med Kritik. Kritik skal man ikke undgaa — frugtbar Kritik er absolut nødvendig, ingen vil vende sig mod den —, men Kritik er ikke nok. Man maa ogsaa møde deres Arbejde med Tolerance og tilsikre dem et Medarbejderskab, og her vil ikke mindst Modstandsbevægelsen og Modstandsbevægelsens Ledere kunne gøre en overordentlig stor Indsats ved paa een Gang at være en frugtbar Kritiker over for de Fejl, som er til Stede, men ogsaa forstaa Forudsætningerne